

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/58/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200258
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200258.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: U. E. X., G. G.. XX, XXX X X G. G., právne zastúpený advokátkou: Mgr. Barbora Kleinová Bučková, Severná 14, 036 01 Martin, proti žalovanému: Ministerstvo financií SR, Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/007088/2011-243 z 27. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/30/2011- 26 z 3. augusta 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/30/2011- 26 z 3. augusta 2012 p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S/30/2011- 26 z 3. augusta 2012 zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MF/007088/2011-243 z 27. januára 2011, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu Ružomberok č. 2009/01189-05 zo 17. júna 2009, ktorým bola žalobcovi za porušenie § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) od 1. januára 2007 do 17. júna 2009 uložená podľa § 19 ods. 1 zákona o PZP pokuta vo výške 165 €. Napadnuté rozhodnutie žalovaného č. MF/007088/2011-243 z 27. januára 2011 bolo vydané potom, čo Krajský súd v Bratislave rozsudkom 4S 239/2009-47 z 3. decembra 2010 zrušil druhostupňové rozhodnutie žalovaného č. MF/022239/2009-243 z 25. augusta 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd na základe obsahu žaloby vymedzil súdny prieskum zákonnosti napádaných rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov na posúdenie, či tieto postupovali v súlade so zákonom pri aplikácii ustanovení o plynutí prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty a či výška uloženej sankcie bola dostatočne odôvodnená.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného

krajský súd zistil, že správne konanie vo veci uloženia pokuty žalobcovi podľa § 19 ods. 1 zákona o PZP začalo na podnet správneho orgánu Obvodného úradu Ružomberok, ktorému bol dňa 30. júna 2008 doručený zoznam motorových vozidiel, na ktoré nebolo uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Obvodný úrad Ružomberok sa zo zoznamu dozvedel, že v rozpore s § 3 ods. 1 zákona o PZP nebola na tuzemské motorové vozidlo - motocykel MZ ETZ 150, EČ: E. XXX R. uzatvorená poistná zmluva k 1. januáru 2007 a ako držiteľ nepoisteného motorového vozidla bol v zozname uvedený žalobca. Na základe údajov zo zoznamu - jednacie číslo 260017 prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu, aby predložil doklad preukazujúci existenciu poistenia zodpovednosti za obdobie od 1. januára 2007 do 1. apríla 2008. Žalobca reagoval listom zo dňa 28. apríla 2009, kde uviedol, že v období od 1. januára 2007 do 1. apríla 2008 nebol vlastníkom daného motorového vozidla z dôvodu jeho predaja tretej osobe a za tým účelom navrhol správne orgánu vykonanie šetrenia na príslušnom útvare Policajného zboru. Na základe žalobcovho návrhu Obvodný úrad Ružomberok vykonal vo veci šetrenie za účelom zistenia skutkového stavu veci na príslušnom dopravnom inšpektoráte. Obvodnému úradu Ružomberok bolo oznámené, že predmetné motorové vozidlo je od 17. septembra 1997 evidované na žalobcu do predmetného dňa. Zo spisu vyplýva, že dané oznámenie dopravného inšpektorátu malo byť faxom doručované žalobcovi, ale doklad o tom, že by ho žalobca aj prevzal, chýba.

Prvostupňový správny orgán vydal následne rozhodnutie č. 2009/01189-05 zo dňa 17. júna 2009, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 165 € za porušenie § 3 ods. 1 zákona o PZP v čase od 1. januára 2007 do 17. júna 2009. V spise sa nachádza aj potvrdenie Okresného dopravného inšpektorátu v Ružomberku zo dňa 3. júla 2009 o vyradení motorového vozidla z evidencie na základe žiadosti žalobcu. Žalobca sa proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolal a žalovaný následne jeho odvolanie zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie rozhodnutím č. MF/022239/2009-243 zo dňa 25. augusta 2009. Toto rozhodnutie napadol žalobca žalobou na súde, o ktorej bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 239/2009-47 zo dňa 3. decembra 2010 rozhodnuté tak, že krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 25. augusta 2009 č. MF/022239/2009-243 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť z dôvodu, že pokuta 165 € bola uložená bez odôvodnenia. Vychádzajúc z právneho názoru krajského súdu preto žalovaný opätovne rozhodoval a rozhodnutím č. MF/007088/2011-243 zo dňa 27. januára 2011 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a zamietol odvolanie žalobcu.

Z administratívneho spisu mal krajský súd nesporne za preukázané, že za obdobie od 1. januára 2007 do 17. júna 2009 nebolo na predmetné motorové vozidlo uzatvorené povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona o PZP a v období trvania tohto protiprávneho stavu bol držiteľom daného motorového vozidla žalobca. Uvedené konštatoval už tamajší súd právoplatným rozsudkom č. k. 4S 239/2009-47 zo dňa 3. decembra 2010, ktorým ale došlo k zrušeniu druhostupňového rozhodnutia žalovaného č. MF/022239/2009-243 zo dňa 25. augusta 2009 pre jeho nepreskúmateľnosť z dôvodu, že uložená pokuta za porušenie povinnosti stanovej v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o PZP nebola náležite odôvodnená.

Žalovaný vychádzal z právneho názoru krajského súdu, keď pri rozhodnutí č. MF/007088/2011-243 zo dňa 27. januára 2011 už odôvodnil výšku uloženej pokuty v súlade s § 19 ods. 3 zákona o PZP vo vzťahu k závažnosti porušenia povinnosti a dĺžke trvania protiprávneho stavu. Dôvody uloženia pokuty sú v napadnutom rozhodnutí náležite vysvetlené a zrozumiteľné.

Žalobca v podanej žalobe proti rozhodnutiu č. MF/007088/2011-243 zo dňa 27. januára 2011, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu namietal najmä tú skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie ukladá pokutu aj za obdobie od 1. januára 2007 do 2. februára 2008, za ktoré obdobie podľa žalobcu došlo k zániku práva uložiť pokutu zo zákona.

S poukazom na § 19 ods. 4 zákona o PZP krajský súd uviedol je zrejmé, že plynutie prekluzívnej lehoty bolo prerušené počas konania na tamajšom súde o žalobe, ktorú žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného č. MF/022239/2009-243 zo dňa 25. augusta 2008. Z ustanovenia § 246d veta prvá OSP, konkrétne z formulácie „lehoty pre zánik zodpovednosti“, podľa názoru krajského súdu jasne vyplýva, že prerušenie plynutia lehôt sa týka aj prekluzívnej lehoty, čo je jednoznačne vyjadrené v slove „zánik“. Tým, že doba súdneho preskúmavania nemá vplyv na plynutie prekluzívnej lehoty, je daná možnosť správne orgánu konať a rozhodnúť v zákonom stanovenej dobe.

Krajský súd poukázal na to, že k porušeniu povinnosti došlo už dňa 1. januára 2007. K prerušeniu

plynutia trojročnej prekluzívnej lehoty došlo v čase konania o žalobe o zrušenie druhostupňového rozhodnutia žalovaného č. MF/022239/2009-243 zo dňa 25. mája 2008, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4S 239/2009 v čase od doručenia žaloby Najvyššiemu súdu SR dňa 30. septembra 2009 (následne uznesením zo dňa 7. októbra 2009 postúpenej Krajskému súdu v Bratislave) do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 239/2009-47 zo dňa 3. decembra 2010, t. j. do dňa 5. januára 2011. Napadnuté rozhodnutie žalovaný vydal dňa 27. januára 2011. Prekluzívna trojročná lehota teda plynula v období od 2. januára 2007 do 30. septembra 2009 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, keď došlo k porušeniu zákona do dňa predchádzajúcemu dňu začatia konania o žalobe o zrušenie druhostupňového rozhodnutia žalovaného č. MF/022239/2009-243 zo dňa 25. mája 2008), a v období od 6. januára 2011 do 27. januára 2011 (t. j. v čase odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 239/2009-47 zo dňa 3. decembra 2010 do vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného). Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v trojročnej prekluzívnej lehote podľa § 19 ods. 4 zákona o PZP, a preto námietky žalobcu v tejto časti krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Čo sa týka argumentácie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach postupom správneho orgánu tým, že správny orgán nedoručil žalobcovi dôkaz - oznámenie dopravného inšpektorátu o evidencii vozidla, ktorý sám navrhol, tieto argumenty už boli uvedené v konaní o žalobe o zrušenie druhostupňového rozhodnutia žalovaného č. MF/022239/2009-243 zo dňa 25. mája 2008, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4S 239/2009, s ktorými sa krajský súd už vysporiadal.

Pokiaľ žalobca namietal, že mu bolo postupom správneho orgánu odobraté právo vyjadriť sa k výsledku dokazovania, krajský súd zopakoval, že oznámenie dopravného inšpektorátu o evidencii vozidla samo osebe nezmenilo prvotný podklad rozhodnutia a to zistenie, že žalobca ako evidovaný vlastník motorového vozidla neuhradil povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, naopak, toto zistenie podporilo. Nedoručenie oznámenia dopravného inšpektorátu o lustrácii v evidencii vozidla žalobcu preto krajský súd takisto nepovažoval za porušenie práva žalobcu na podanie vyjadrenia k podkladu rozhodnutia.

S poukazom na závery uvedené vyššie krajský súd považoval námietky žalobcu uvedené v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP v celom rozsahu zamietol, pričom o trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a ich náhradu neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, alebo aby tento zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobca poukázal na to, že podľa jeho názoru sa mu postupom krajského súdu odňala možnosť konať pred súdom a zároveň napadnutý rozsudok trpí vadou v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ OSP, ktorá spočíva v jeho nedostatočnom odôvodnení.

Poukázal na to, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, účastník konania má právo sa relevantne vyjadriť k všetkým podkladom, ktoré súd v rámci rozhodovania veci posudzuje.

V zmysle vyššie uvedeného sa doručenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 14. apríla 2011 žalobcovi v lete 2012, krátko pred vydaním rozsudku krajského súdu s poznámkou „na vedomie“, javí podľa názoru žalobcu ako formálne naplnenie požadovaného štandardu. Žalobca využil svoje právo a k predmetnému vyjadreniu sa kvalifikovane vyjadril, a to podaním zo dňa 20. júla 2012, v ktorom namietal zásadnú skutočnosť, a to, že § 19 ods. 4 zákona o PZP ukladá objektívnu lehotu, ktorá ohraničuje právo uložiť pokutu, pričom § 246d veta prvá OSP sa týka lehôt pre zánik zodpovednosti a nie práva, a teda namietal, že § 246d veta prvá OSP sa nemôže aplikovať na jeho prípad tak, ako to uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 14. apríla 2011. Z rozsudku nie je možné zistiť, ako sa krajský súd vysporiadal s predmetným zásadným argumentom (resp. či vôbec vyjadrenie žalobcu zvažil), ktorý mal v prípade jeho správnosti zásadný dopad na výšku uloženej pokuty. Javí sa, že doručenie vyjadrenia žalovaného žalobcovi predstavovalo len naplnenie formálnej požiadavky, bez toho, aby krajský súd umožnil realizovať žalobcovi jeho právo vyjadriť sa a následne, aby krajský súd realizoval svoju povinnosť sa vo svojom rozsudku vypořiadat' s argumentmi žalobcu uvedenými v jeho vyjadrení.

Žalobca trval na tom, že predmetné ustanovenie OSP nie je možné na jeho prípad aplikovať a to ani v prípade použitia analógie, nakoľko táto by bola v jeho neprospech a znamenala by zásah do jeho práv bez zákonného oprávnenia.

Uvedené predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, nakoľko je všeobecne známou skutočnosťou, že priestupky v zmysle štrasburskej judikatúry majú trestnoprávny charakter.

Žalobca je presvedčený, že došlo k pochybeniu prvostupňového správneho orgánu pri doručovaní výsledku dôkazu navrhnutého žalobcom a následne došlo k uloženiu neprimerane vysokej pokuty (trestu), ktorú správny orgán riadne neodôvodnil a následne pri opätovnom rozhodnutí, v ktorom ho správny orgán v roku 2011 odôvodnil, nezohľadnil všetky skutočnosti, ktoré mu boli z konania zrejmé (došlo k naplneniu preventívnej funkcie tým, že žalobca odhlásil vozidlo, pričom došlo v dôsledku objektívnej lehoty k zániku práva uložiť pokutu za časť z obdobia). Žalobca sa tak v správnom, ako aj v súdnom konaní, domáhal uloženia primeranej pokuty.

V nadväznosti na uvedené žalobca opätovne zdôraznil, že podľa jeho názoru došlo k uloženiu neprimerane vysokej pokuty za malý motocykel, ktorý žalobca nemohol v minulosti odhlásiť, nakoľko vtedy platná úprava zákona mu to neumožňovala. Hoci žalobca svoje tvrdenia vzhľadom na dĺžku času uplynutého od straty dispozície s motocyklom nedokázal v konaní riadne preukázať, tieto s prihliadnutím na dobrovoľnú a bezprostrednú nápravu stavu by podľa jeho názoru odôvodňovali uloženie sankcie v nepomerne nižšej sume.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril listom z 5. septembra 2012, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť s poukazom na to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa vyjadriť a námietky uvádzané v odvolaní sa obsahovo zhodujú s námietkami uvádzanými žalobcom už v odvolaní voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ako aj s námietkami uvádzanými v žalobe, s ktorými sa žalovaný ako aj krajský súd náležitým spôsobom vysporiadali. Podľa jeho názoru do dnešného dňa neboli zo strany žalobcu predložené nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by menili preukázaný skutkový stav veci, či jeho právne posúdenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 16. októbra 2013 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V prejednávanom prípade bolo potrebné posúdiť, či žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, postupovali v súlade so zákonom o PZP z pohľadu plynutia prekluzívnej lehoty pre zánik zodpovednosti za spáchaný priestupok.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu má pri tuzemskom motorovom vozidle ten, kto je ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v dokladoch vozidla alebo ten, kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoba, na ktorú sa držba motorového vozidla previedla, v ostatných prípadoch ten, kto je vlastníkom motorového vozidla alebo jeho prevádzkovateľom.

Podľa § 19 ods. 1 okresný úrad tomu, kto podľa § 3 ods. 1 neuzavrie poisťnú zmluvu, uloží pokutu od 500 Sk do 100 000 Sk (15 € až 3.319 €).

Podľa ods. 2 okresný úrad na základe oznámenia kancelárie podľa § 25 ods. 3 vyzve bez zbytočného odkladu toho, kto má podľa § 3 ods. 1 povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu, aby do siedmich pracovných dní od doručenia výzvy predložil doklad preukazujúci existenciu poistenia zodpovednosti.

Podľa ods. 3 pri ukladaní pokuty podľa odseku 1 sa prihliada na závažnosť porušenia povinnosti a dĺžku

trvania protiprávneho stavu.

Podľa ods. 4 pokuta podľa odseku 1 sa môže uložiť do dvoch rokov odo dňa, keď sa obvodný úrad o porušení povinnosti dozvedel, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

Podľa § 25 ods. 3 na účel overenia pravdivosti údajov o motorovom vozidle a na účely predchádzania poistným podvodom v poistení súvisiacom s prevádzkou motorových vozidiel je kancelária oprávnená požadovať od poisťovateľov údaje podľa odseku 2. Poisťovateľ je povinný tieto údaje poskytnúť, a to aj bez predchádzajúceho súhlasu a informovania osoby, ktorej sa taká informácia týka.

Podľa § 246d veta prvá OSP ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú.

Podľa § 250j ods. 7 OSP správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že názor žalobcu na interpretáciu § 246d OSP v súvislosti s § 19 ods. 4 zákona o PZP je právne neakceptovateľný.

Zodpovednosť páchateľa priestupku a právo správneho orgánu potrestať ho za toto porušenie nie je možné oddeliť. Aj keď OSP v § 246d prvá veta hovorí o ustanoveniach zákonov určujúcich lehoty pre zánik zodpovednosti za spáchanie priestupku, zároveň hovorí o prerušení ich plynutia počas konania podľa piatej časti OSP.

Povinnosti priestupcu znášať trest za spáchanie priestupku, inými slovami jeho zodpovednosti za spáchaný priestupok, korešponduje oprávnenie správneho orgánu brať ho na zodpovednosť, t. j. uložiť mu pokutu v lehote, ktorú upravuje § 19 ods. 4 zákona o PZP.

Konanie o uložení pokuty v zákonom stanovenej lehote je tým konaním, ktoré má na mysli § 246d OSP a ktorého priebeh tvorí prekážku plynutia prekluzívnej lehoty, ktorou je ohraničená zodpovednosť priestupcu.

V prejednávanej príhode ide o zodpovednosť žalobcu, ktorý porušil povinnosť uzavrieť povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

Preto počas priebehu súdneho konania, v ktorom súdy preskúmajú rozhodnutia správnych orgánov, na základe ktorých bol priestupca potrestaný za protiprávne konanie, neplynú ani lehoty na zánik jeho zodpovednosti za toto protiprávne konanie.

Lehoty ohraničujú časový úsek, v ktorom správny orgán musí uplatniť svoju právomoc uložiť subjektu zodpovednému za spáchaný priestupok sankciu podľa zákona. Tak subjektívna ako aj objektívna lehota platia vo vzťahu k správnejmu orgánu a kým objektívna sa odvíja od momentu, kedy sa subjekt stal zodpovedným - porušil zákon, subjektívna sa viaže na moment, kedy sa správny orgán o porušení dozvedel. Je v záujme právnej istoty porušovateľa, aby čas jeho zodpovednosti bol presne ohraničený a to je účelom objektívnej lehoty.

V prejednávanej príhode došlo k porušeniu povinnosti žalobcu 1. januára 2007, t. j. objektívna lehota mala skončiť 1. januára 2010. Správny orgán prvého stupňa sa o porušení povinnosti žalobcom dozvedel 30. júna 2008, t. j. subjektívna lehota na uloženie pokuty, ale aj zánik zodpovednosti žalobcu

mali nastať 1. januára 2010 (keďže dĺžka subjektívnej lehoty je ohraničená dĺžkou objektívnej lehoty vo vzťahu k jej ukončeniu).

Avšak, počas plynutia oboch lehôt na uloženie pokuty, inými slovami počas doby, v ktorej bol žalobca za spáchanie priestupku „potrestateľný“, t. j. zodpovedný, došlo k začatiu súdneho konania, 7. októbra 2009. K tomuto dátumu zo subjektívnej lehoty ubehlo 464 dní a z objektívnej 1010 (rok 2008 bolo rokom priestupným). Súdne konanie skončilo právoplatným rozsudkom krajského súdu 5. januára 2011, t. j. plynutie obidvoch lehôt po tomto dátume pokračovalo, pričom k uplynutiu subjektívnej aj objektívnej zostalo ešte 76 dní.

Rozhodnutie žalovaného, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu, bolo vydané 27. januára 2011 a nadobudlo právoplatnosť 3. februára 2011, t. j. na 29. deň oboch lehôt. Z uvedeného je zrejmé, že lehota na uloženie pokuty v zmysle § 19 ods. 4 zákona o PZP neuplynula márne.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa porušenia jeho práva na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia v správnom konaní, odvolací súd dospel k záveru, že tieto taktiež neobstoja, nakoľko je pravdou, že povinnosť mať uzatvorenú zmluvu o PZP je objektívnej povahy a z predloženého materiálu je zrejmé, že žalobca túto splnenú v čase od 1. januára 2007 do 17. júna 2009 nemal.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatočnosť odôvodnenia výšky uloženej pokuty, odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný tento nedostatok vytknutý už v predchádzajúcom rozhodnutí krajského súdu odstránil, keď túto vyhodnotil z pohľadu dĺžky trvania ako aj závažnosti porušenia povinnosti a správania sa žalobcu, ktorý navyše protiprávny stav odstránil až po vydaní prvostupňového rozhodnutia a tiež ten fakt, že pokuta bola uložená v dolnej polovici zákonom stanoveného rozmedzia.

Tvrdenie, že mu bol motocykel v roku 1998 - 1999 odcudzený, a preto ho pozabudol z evidencie odhlásiť sa v konaní nepreukázalo a odporuje inému tvrdeniu žalobcu, že v období od 1. januára 2007 do 1. apríla 2008 nebol vlastníkom daného motorového vozidla z dôvodu jeho predaja tretej osobe.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.